

Sygn. akt IV CZ 74/12

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący)

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

ze skargi powoda

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 5 lutego 2004 r., w sprawie z powództwa J. G.

przeciwko Nauczycielskiej Spółdzielni Mieszkaniowej w L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 października 2012 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 15 lutego 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 15 lutego 2012 r. odrzucił skargę J. G. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa J. G. przeciwko Nauczycielskiej Spółdzielni Mieszkaniowej o zapłatę, zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 5 lutego 2004 r. - jako niedopuszczalną.

Sąd wskazał, iż postępowanie zakończone zostało orzeczeniem formalnym oddalającym zażalenie na postanowienie Sądu pierwszej instancji w przedmiocie odrzucenia pozwu, a zgodnie z art. 399 § 2 k.p.c. postępowanie procesowe zakończone postanowieniem może być wznowione tylko w oparciu o podstawę określoną w art. 401¹ k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód J. G. Zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 399 § 1 i 2 k.p.c., art. 404¹ k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zdanie pierwsze poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 5 lutego 2004 r. stanowi orzeczenie formalne, podczas gdy jest orzeczeniem co do istoty sprawy oraz naruszenie przepisu postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oraz wszystkich okoliczności sprawy wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym. Jako środek skierowany przeciwko prawomocnym orzeczeniom dopuszczalny jest na zasadzie wyjątku w stosunku do orzeczeń merytorycznie kończących postępowanie w sprawie, tj. rozstrzygających sprawę co do istoty, a więc wyroków, nakazów zapłaty w postępowaniu nakazowym, upominawczym (również w elektronicznym postępowaniu) oraz postanowień w trybie nieprocesowym. Odstępstwem od powyższej reguły jest dopuszczona w art. 399 § 2 k.p.c. możliwość wznowienia postępowania zakończonego postanowieniem, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą, który stanowił podstawę wydanego i zaskarżonego

skargą orzeczenia formalnego, tj. wystąpienia podstawy wznowieniowej opartej na art. 401¹ k.p.c. Przepis powyższy ma charakter wyjątku, zatem nie jest dopuszczalna jego wykładnia rozszerzająca (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2007r., I CO 8/07, nie publ.).

W przedmiotowej sprawie, jak prawidłowo ustalił Sąd Apelacyjny postępowanie zakończyło się postanowieniem z dnia 5 lutego 2004 r. oddalającym zażalenie powoda od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 17 października 2003 r. odrzucającego pozew. Ten rodzaj orzeczenia nie stanowi rozstrzygnięcia odnoszącego się do istoty sprawy i kończy postępowanie z przyczyn formalnych, tu: wobec stwierdzenia bezwzględnej negatywnej przesłanki procesowej polegającej na powadze rzeczy osądzonej. Całkowicie chybiona jest argumentacja zażalenia odnosząca się do konstrukcji apelacji pełnej i odpowiedniego stosowania przepisów jej dotyczących w postępowaniu zażaleniowym (art. 397 § 2 k.p.c.). Odpowiedniość stosowania w rozumieniu powołanego przepisu, zgodnie z zasadami techniki legislacyjnej, oznacza uwzględnianie specyfiki danego postępowania, zatem stosowanie przepisów w całości, bądź z uwagi na istotę i istniejące różnice w części lub z ich wyłączeniem. W żadnym razie nie oznacza ona zrównania charakteru zaskarżanych orzeczeń, gdyż w tym przedmiocie decyduje treść rozstrzygnięcia Sądu, a nie zarzuty podniesione w środку odwoławczym.

Podstawą prawną orzeczenia Sądu Apelacyjnego, którego dotyczy skarga o wznowienie, były przepisy art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., art. 366 k.p.c. oraz art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., co do których Trybunał Konstytucyjny nie orzekł o niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową czy też ustawą. W sprawie nie wystąpiła zatem podstawa wznowienia postępowania z art. 401¹ k.p.c. i odrzucenie skargi było prawidłowe. Z tych względów Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne.